

се освободи и тръбвало да седнe него закован. Ковачът се смъля, докато го забоблял коренът, затворил вратата и тръгнал да си гледа работата, доволен, че няма защо да се бои вече от смъртта, тъй като в нея вързана е яшча.

Но радостта му не траела за дълго и бързо изабъл, че се е лгалъ.

Ковачът иналъ добре открито прасе и доволен от хитростта си, решило да го заколи и да тури месото на оджака да се опуши, та да си поведе пушната шунка, която много обичалъ. Взелъ той сървата и ударилъ прасето по главата, та два пята се тържумало. Но, докато да вземе ножа, за да му пререже гърлото и да събере кръвта въ гърне, та да си направи кръвавица, прасето се изправило изведнаж на крака и, — грукъ! грукъ! грукъ!, — пред още ковачът да дойде на себе си от уплаха, избягало!

— Чакай ти, наплазанино, ще те хвана азъ тебе! — режълъ ковачът, онсжълъ до гаскерника и измънялъ отъ него глътъ, орачено гласъ. Карнилъ в вече две недъли за сибилнѣк празникъ. — Поле отъ тебе ще си постана, — режълъ той самъ на себе си, — шомъ изравница ми избѣга, — и изълъ ножа, за да в заколи. Но, о чудо! Отъ гаската не потекло нито капка кръвъ, а като нахкалъ ножа отъ врата ѝ, раната веднага се зокрила и не оставило нито следа! Докато ковачът седълъ земалъ отъ орудане, гаската изведнаж му се излъзвала въ ръцетъ и — га! га! — излетѣла следъ прасето.

Това вече касало ковачът! Доволенъ билъ той днесъ отъ хитростта си, а сега да не може да си поведе лечено! Оставилъ той гаската и прасето да върватъ по двонетъ, вѣнчалъ въ гълбарника и донесълъ две гълба. А да не би и тѣ да му устроятъ иждо такова, изълъ браздата и съ еднѣ ударъ отсѣклъ и на дава гласнѣк на дръвника. — Така за васъ! — режълъ той сърдито и ги извърлилъ на земята. Но гледай! Едва що гълбнѣк пачнали на земята, главничнѣк имъ се прилепени на вратоветъ и ф-р-р! — отлетѣли и гълбнѣк на нѣжда.

Чкъъ тогава се проскило въ главата на ковачътъ и като се ударилъ съ юмрукъ по челото, изналъ:

— Хей, върно бе, върно! Азъ съмъ събѣ забравилъ! Зетуй не може нищо да умре, защото съмъ хваналъ въ жкци смъртта! — И зкелнѣк глжно глава. Мжно му било, че ще трѣба занннѣк да се откаже отъ хубавнѣк шунки и кръвавица, отъ глътнѣк коледни гласи и печеннѣк гълба.

Какво да прави! Да пусти смъртта! — Не! Та би му воннѣк извила врата! И решилъ, че ще трѣба внѣсто месо да взе грехъ и яшча, и внѣсто печени гълба — тестени колѣчи. — Като нѣма други и тѣ сж добри! — утѣщавалъ се той.

За известно време всичко било добре, докато инало още зукъ-тамъ сѣкато солено месце. Но дошла пролетта и сега чкъъ дошла истинската беда! Всичкогъ животни, що лима населжавали гори и поляни, се съннѣвали на пролетъ пакъ. Нито едно не изтрѣннѣло и не умрѣло презъ зимата! А освенъ това навѣ дила се толкова нови, че кочко загннѣвало.

Плнѣци, мишки, овкажи, бръмбари, окъ лове, черени и други гласе изопали и по-аредни вснчнѣк врани изъ ннѣтъ, а полета билъ като оловарени; дърветата стърѣвали изъ гравннѣк като метла, листата и цѣловетѣ имъ ги излокали пеперуди и гъсеници, — и не било възможно да убнѣт нито едно лове! Въ рѣчнѣт и селрата се навѣдрили те-нове множество рибн, водни жаби, водни лавци и други гаднѣци, че водата нѣкъ се измърдѣла и не могла да се пие; по полата се носели облаци, мухи, мушкнѣци и комари, а на земята така се размножили вредни и отарителни животни, че трѣбвало да уморетъ човѣка, ако и той можелъ да умира! Хората ходили полумъртн, като сѣнки, немонѣк да бѣдѣт нито ннѣ, нито пакъ да умретъ.

Ковачътъ гледалъ вснчно това и разбралъ какво нещастие е навѣзѣло на сѣбѣ съ глупавото си искане. Най-после си режълъ: — Дѣво Господи си зкелъ работата, добре е, че нма и смъртъ на земята! — Отшѣлъ и самъ пуслалъ смъртта, която веднага му взела душата. А следъ това, нѣмо по малко, всичко приело нормални си видъ и животътъ наново затекалъ, както и предъ.

Еднѣк опитонѣк слонъ